

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: P-2831/2014-29

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj: Tina Šimović

Datum pravomoćnosti: 30.04.2020.

Datum ovršnosti: 20.07.2020.

**Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti:**

presuda u točki I. izreke, točki III. izreke u dijelu kojim je tuženiku naloženo naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu od 103.687,50 kn sa zateznim kamatama od 23. ožujka 2018. do isplate i u točki V. izreke pravomoćna je 30. travnja 2020. i ovršna 20. srpnja 2020.
presuda u točki II. i IV. izreke pravomoćna je 3. travnja 2018.
presuda u točki III. izreke u dijelu kojim je tuženiku naloženo naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu od 9.368,75 kn sa zateznim kamatama preinačena je presudom Visokog trgovačkog suda RH Pž-3000/18 od 30. travnja 2020. koja je pravomoćna 30. travnja 2020.

M. J. Šimović 2020-07

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
 Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 7 Pž-3000/2018-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
 PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednika vijeća, Ružice Omazić, suca izvjestitelja, i Božene Zajec, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja NIKOLE TODORVIĆA, OIB 60995507091, Zagreb, Brune Bušića 34/6, kojeg zastupa punomoćnik Karlo Novosel, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika ANKE RUBELJ, vl. obrta Rubelj Grill t.p. u stečaju, OIB 36740284586, Zagreb, Dolac 2, kojeg zastupa punomoćnik Krunoslav Pradegan, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Pradegan & Spicijarić j.t.d. u Zagrebu, radi utvrđenja, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2831/2014 od 23. ožujka 2018., u sjednici vijeća održanoj 30. travnja 2020.

presudio je

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2831/2014 od 23. ožujka 2018. u točkama I., dijelu točke III. izreke kojim je tuženiku naloženo da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 103.687,50 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 23. ožujka 2018. do isplate, te u točki V. izreke.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2831/2014 od 23. ožujka 2018. u preostalom dijelu točke III. izreke i sudi:

Odbija se kao neosnovan u preostalom dijelu tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 9.368,75 kn (devettisućatristošezdesetosam kuna i sedamdesetpet lipa) sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 23. ožujka 2018. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

Obrazloženje

Pobijanim dijelom prvostupanjske presude je utvrđeno da je osnovana tražbina tužitelja prema stečajnom dužniku Rubelj Grill, Anka Rubelj, t.p. u stečaju, Zagreb, Dolac 2, OIB 36740284586, kao vjerovnika drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 1.498.860,00 kn (točka I. izreke). Tuženici je naloženo da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u

iznosu od 113.056,25 kn zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 23. ožujka 2018. do isplate (točka III. izreke), dok je tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u cijelosti odbijen kao neosnovan (točka V. izreke).

Protiv točaka I., III. i V. izreke prvostupanjske presude žalbu je podnio tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom drugostupanjskom sudu da ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Tuženik smatra da je pri donošenju pobijane presude ostvaren žalbeni razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer je u uvodu presude sud kao tuženika naznačio nepostojeću osobu za ovakvu vrstu spora, dok su na pasivnoj strani zapravo dvije osobe, jedna pravna i jedna fizička, te svaka od njih ima svog punomoćnika i na nju se može odnositi neki od zahtjeva tužitelja. Navodi da je tužitelj podneskom od 25. studenog 2014. ispravio tužbeni zahtjev, a tuženik smatra da je sud trebao eventualno dati tužitelju rok za ispravak tako preinačenog zahtjeva, a potom tužbu i odbaciti. Smatra da je u ovom postupku relevantna činjenica da li se potraživanje odnosi na stečajnog dužnika, prvotuženika, ili na fizičku osobu, drugotuženika. Odlučujući o dokaznim prijedlozima sud odbija prijedlog za saslušanjem četiri svjedoka koji imaju neposredna saznanja o tome jesu li Ante Rubelj (prednik drugotuženice) i Zlatko Milovac bili stvarni vlasnici obrta Rubelj, i to sa obrazloženjem da je to nepotrebno, a o toj okolnosti prema tuženikovom stajalištu izravno ovise relevantne činjenice za odlučivanje o zahtjevima iz tužbe. Navodi da je iz utvrđenja prvostupanjskog suda da je drugotuženica pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju proglašena nasljednicom Ante Rubelja, ugovorne strane iz Ugovora o rješavanju međusobnih odnosa od 10. rujna 2010., a iz toga, nepovezujući to s ostalim dokazima, izvodi nepravilan zaključak da bi prvotuženik bio u obvezi prema tužitelju. U odnosu na prigovor zastare, žalitelj ističe da su Ugovorom o rješavanju međusobnih odnosa od 10. rujna 2010. stranke samo utvrdile postojanje potraživanja tužitelja prema dužnicima (Anti Rubelju i Zlatku Milovcu), ali je nesporno da su ugovori o zajmovima bili sklopljeni u vrijeme kada je pozajmljivanje strane valute u Republici Hrvatskoj bilo zakonom zabranjeno prema Zakonu o osnovana deviznog sustava, deviznog poslovanja i prometa zlatom („Narodne novine“ broj 91A/93) kao i Zakonom o deviznom poslovanju. Budući da navedenim zakonima nije bilo predviđeno da se devize mogu koristiti za davanje zajma, smatra da je ugovor o pozajmljivanju stranih sredstava ništetan i to od trenutka njegovog sklapanja, pa zastarni rok počinje teći prvog dana poslije dana sklapanja takvog ugovora.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana, osim u dijelu odluke o troškovima postupka.

Ispitavši pobijanu presudu sukladno odredbi čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP), a pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je pobijana presuda pravilna i zakonita, osim u dijelu odluke o troškovima postupka.

Tuženik pobija prvostupanjsku presuda zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 8. ZPP-a, navodeći da je donesena u odnosu na nepostojeću osobu

(na strani tuženika). Međutim, takvi žalbeni navodi nisu osnovani jer iz uvoda pobijane presude proizlazi da je prvostupanjski sud kao tuženika naznačio fizičku osobu Anku Rubelj, vlasnicu obrta Rubelj Grill, t.p. u stečaju, odnosno kao trgovca pojedinca nad kojim se provodi stečajni postupak, a što je u skladu s odredbom čl. 77. st. 1. ZPP-a kojom je propisano da stranka u postupku može biti svaka fizička ili pravna osoba. Ocjena je li tako označen tuženik osobni dužnik tužitelja u smislu odredbe čl. 70. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13; dalje: SZ), a zbog čega je stečajni upravitelj u stečajnom postupku osporio tužiteljevu tražbinu, je zapravo pravno pitanje i tiče se primjene materijalnog prava o kojoj je prvostupanjski sud zauzeo pravilno shvaćanje.

U ovoj fazi postupka predmet spora je tužiteljev zahtjev na utvrđenje osnovanim njegove tražbine prema tuženiku kao stečajnom dužniku u iznosu od 1.498.860,00 kn, kao tražbine drugog višeg isplatnog reda, a na podnošenje kojeg je tužitelj upućen u parnicu rješanjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-280/14 od 3. rujna 2014. u kojem je kao razloga osporavanja navedeno da se tražbina ne odnosi na stečajnog dužnika.

Pazeći po službenoj dužnosti na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud pravilno zaključio da je tužba u ovom parničnom postupku pravovremena (čl. 178. st. 6. SZ-a). Prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelj rješenje stečajnog suda o upućivanju u parnicu zaprimio 7. studenog 2014., dok je tužbu podnio 17. studenog 2014. Uzimajući u obzir da je zadnji dan prekluzivnog roka od 8 dana pao na dan 15. studenog 2014., dakle subotu, to se sukladno odredbi čl. 112. st. 3. ZPP-a koja se primjenjuje na temelju odredbe čl. 6. SZ-a zadnji dan roka pomiče na prvi idući radni dan, u konkretnom slučaju ponedjeljak 17. studenog 2014., kada je tužitelj i podnio tužbu nadležnom prvostupanjskom sudu radi utvrđenja osnovanim njegove tražbine.

Polazeći od utvrđenja da tužiteljeva tražbina proizlazi dijelom iz odgovornosti Anke Rubelj kao fizičke osobe za dugove ostavitelja s kojim je tužitelj bio u obveznopravnom odnosu, a dijelom iz obveznopravnog odnosa u kojem je tužitelj bio s Ankom Rubelj, u ovoj pravnoj stvari je ostalo sporno prije svega pravno pitanje je li tužitelj stečajni vjerovnik tuženika kao trgovca pojedinca nad kojim se vodi stečajni postupak u smislu odredbe čl. 70. st. 1. SZ-a, a na što žalitelj upire u žalbi te što ujedno predstavlja razlog radi kojeg je tužitelju stečajni upravitelj osporio tražbinu.

Obrazlažući ovo pravno pitanje prvostupanjski sud je, naime, pravilno pošao od stajališta da je trgovac pojedinac fizička osoba koja samostalno obavlja gospodarsku djelatnost u skladu s propisima o obrtu i upisana je u sudskom registru kao trgovac pojedinac (čl. 3. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima-„Narodne novine“ broj: 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 111/12, 125/11, 68/13 i 110/15, dalje: ZTD), a koja odgovara za svoje obveze, uključujući i obveze nastale u obavljanju obrta prije upisa u sudski registar kao trgovca pojedinca, osobno, cijelom svojom imovinom (čl. 9. st. 2. ZTD-a). Imovinu trgovca pojedinca kao fizičke osobe i ujedno nositelja poduzeća (obrta) čine stvari i prava potrebne za poslovanje njegova poduzeća (poduzetnička imovina) kao i stvari i prava koje ne služe poslovanju njegova poduzeća (privatna imovina), a sva ta imovina čini jednu jedinstvenu cjelinu budući da jedan nositelj, u ovom konkretnom slučaju fizička osoba Anka Rubelj, može imati samo jednu imovinu bez obzira što u nju ulaze različite imovinske mase, a zbog čega nakon otvaranja stečajnog postupka nad fizičkom osobom kao trgovcem

pojedincem u stečajnu masu ulazi cjelokupna imovina stečajnog dužnika (čl. 67. SZ-a), uz iznimku propisanu odredbom čl. 68. SZ-a. Takvo tumačenje je u skladu s načelom jedinstvenosti imovine prema kojem trgovci pojedinci odgovaraju za obveze cjelokupnom svojom imovinom (onom unesenom u poduzeće i privatnom, pravno shvaćanje izraženo u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske poslovni broj U-I-2771/2008), a iz vrijednosti koje se u stečajnom postupku namiruju tražbine stečajnih vjerovnika.

Nadalje, zakonom je propisano da se stečaj može provesti nad pravnom osobom te nad imovinom dužnika pojedinca, osim ako Zakonom nije drukčije određeno, s time da se dužnikom pojedincem u smislu ovoga Zakona smatraju trgovac pojedinac i obrtnik (čl. 3. st. 1. SZ-a). Isto tako je propisano da su stečajni vjerovnici osobni vjerovnici dužnika koji u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka imaju koju imovinsko-pravnu tražbinu prema njemu (čl. 70. st. 1. SZ-a).

Polazeći od toga da se stečaj provodi nad imovinom trgovca pojedinca koja predstavlja jedinstvenu cjelinu, te da u trenutku nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka nad imovinom dužnika pojedinca prestaju njegova prava na upravljanje i raspolaganje imovinom koja ulazi u stečajnu masu i prelaze na stečajnog upravitelja (čl. 89. SZ-a), ocjena je ovoga suda da je pravilno prvostupanjski sud zaključio da u stečajnom postupku koji se provodi nad dužnikom pojedincem svoja potraživanja prijavljuju kako vjerovnici čije tražbine proizlaze iz poslovnog odnosa koji je vezan uz gospodarsku djelatnost, tako i oni vjerovnici čije tražbine nisu vezane uz gospodarsku djelatnost. Takvo tumačenje je u skladu s načelom univerzalnosti prema kojem se stečaj provodi kao generalna ovrha u korist svih vjerovnika nad cjelokupnom imovinom stečajnog dužnika, a u kojem svi njegovi vjerovnici trebaju biti u načelno istom položaju i namiriti se razmjerno dužnikovoj imovini, kao što je to pravilno prvostupanjski sud naveo u obrazloženju svoje odluke.

Prema tome, zaključivši da nisu osnovana osporavanja stečajnog upravitelja radi kojih je tužitelj upućen rješenjem stečajnog suda u parnicu, prvostupanjski sud je na činjenično stanje koje je utvrdio u skladu sa sadržajem isprava u spisu i pri tome nije počinio niti jednu bitnu povredu odredaba parničnog postupka na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, pravilno primijenio materijalno pravo.

Naime, prvostupanjski sud je utvrdio, a žalitelj ne osporava pravilnost tih utvrđenja, da je tužitelj pozajmio Anki Rubelj iznos od 72.000,00 EUR radi podmirivanja troškova za kupnju mesa Rubelj Grill koje je u to vrijeme bilo značajno poskupjelo, da se Anka Rubelj obvezala vratiti dug prema svojim mogućnostima, da je Anka Rubelj vratila dio pozajmljenog iznosa od 24.000,00 EUR, dok je ostala nepodmirena obveza u iznosu od 48.000,00 EUR. Uzimajući u obzir okolnost da je novac pozajmljen od tužitelja radi financiranja gospodarske djelatnosti koju je Anka Rubelj obavljala putem obrta Rubelj Grill, ocjena je ovoga suda da je pravilno prvostupanjski sud zaključio da je tužiteljeva tražbina u tom dijelu nastala u vezi s obavljanjem gospodarske djelatnosti tuženice kao trgovca pojedinca. U situaciji kad fizička osoba koja je ujedno upisana u sudski registar kao trgovac pojedinac sklopi ugovor o zajmu radi financiranja svoje poslovne djelatnosti i drugoj ugovornoj strani je to bilo poznato, treba uzeti da je taj ugovor sklopila nastupajući u svojstvu trgovca pojedinca, dakle unutar svoje poslovne djelatnosti.

Prvostupanjski sud je nadalje utvrdio, a žalitelj ne osporava pravilnost niti tog dijela utvrđenja, da je tužitelj krajem 2009. godine pozajmio pokojom suprugu ovdje tuženice Anti Rubelju iznos od 150.000,00 EUR koji se Ante Rubelj obvezao vratiti tužitelju prema svojim mogućnostima i taj dug nesporno nije vratio. Kako je pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju poslovni broj O-8418/2010 od 26. siječnja 2011. Anka Rubelj proglašena jedinjom nasljednicom pokojnog Ante Rubelja preminulog 7. listopada 2010., pravilno je prvostupanjski sud zaključio da je Anka Rubelj na temelju odredbe čl. 139. st. 1. Zakona o nasljeđivanju („Narodne novine“ broj: 48/03, 163/03, 35/05, 127/13 i 33/15; dalje: ZN) odgovorna za dugove ostavitelja, pa tako i za dug koji proizlazi iz obveznopravnog odnosa ostavitelja i ovdje tužitelja. Iako je iz suglasnih navoda tuženice, tužitelja i iskaza svjedoka Vanje Milovac utvrđeno da je Ante Rubelj pozajmljeni novac koristio radi financiranja poslovanja Rubelj Grill, dakle gospodarske djelatnosti koju je samostalno obavljala njegova supruga Anka Rubelj, upisana u sudskom registru kao trgovac pojedinac, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da svrha za koju je zajmoprimac Ante Rubelj pozajmljeni iznos koristio nije od utjecaja na činjenicu da se upravo Ante Rubelj obvezao vratiti tužitelju na opisani način pozajmljeni iznos.

U odnosu na obveznopravni odnos ugovora o zajmu u koji je tuženica Anka Rubelj stupila univerzalnom pravnom sukcesijom, valja istaknuti da je odlučna činjenica zapravo tko je na strani zajmoprimca ušao s ovdje tužiteljem kao zajmodavcem u taj odnos.

Iz sadržaja Ugovora o zalogu od 30. prosinca 2009. (str. 5. – 6. spisa, dalje: Ugovor o zalogu) proizlazi da je Ante Rubelj svojim potpisom, čiju je istinitost ovjerio javni bilježnik Zoran Jelavić iz Zagreba pod brojem OV-16422/2009, potvrdio da ima prema ovdje tužitelju kao vjerovniku dug u iznosu od 150.000,00 EUR koji proizlazi iz Ugovora o zajmu (čl. 1. Ugovora o zalogu). Iz iskaza svjedoka Vanje Milovac s ročišta održanog 14. veljače 2018. (Zapisnik na str. 68. – 69. spisa), koji je krajem 2009. sastavio prijedlog Ugovora o Zalogu, proizlazi da je Ante Rubelj u članku 1. Ugovora o zalogu naveden kao dužnik jer se prema saznanju tog svjedoka Ante Rubelj smatrao osobno odgovornim tužitelju za pozajmljeni novac. Iz iskaza tužitelja (Zapisnik na str. 68. – 69. spisa) proizlazi da tužitelj nije imao saznanja o poslovnim odnosima Ante Rubelja i Zlatka Milovca niti je li Zlatko Milovac sudjelovao u podjeli prihoda ostvarenih poslovanjem Rubelj Grilla.

Uzimajući u obzir rezultate izvedenih dokaza iz kojih proizlazi da tužitelju nije bilo poznao da je Ante Rubelj u trenutku sklapanja tog ugovora bio u pravnoj zajednici sa Zlatkom Milovcem ili Ankom Rubelj, a slijedom čega niti saznanje da je Ante Rubelj prilikom sklapanja ugovora nastupao eventualno kao punomoćnik ostalih članova te pravne zajednice, kao i najbitniju okolnost da je Ante Rubelj, dakle ostavitelj, prije svoje smrti očitovao svoju volju na način da je potvrdio postojanje svoje osobne odgovornosti za dug prema tužitelju, to je pravilno trebalo ocijeniti da je upravo Ante Rubelj sklopio s ovdje tužiteljem krajem 2009. godine usmeni Ugovor o zajmu protuvrijednosti iznosa od 150.000,00 EUR, slijedom čega je Anka Rubelj u času otvaranja nasljedstva kao univerzalni sukcesor stupila u pravni položaj svog pokojnog supruga na temelju odredbe čl. 139. st. 1. ZN-a, a u vezi s odredbom čl. 499. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO). Tužitelj je u odnosu na tražbinu za koju postoji odgovornost Anke Rubelj, a koja odgovornost nije vezana uz obavljanje registrirane gospodarske djelatnosti već proizlazi iz odgovornosti nasljednika za dugove ostavitelja, osobni vjerovnik koji svoju tražbinu ostvaruje u stečajnom postupku, kao što je to prethodno već rečeno u ovoj odluci.

Tuženik je na pripremnom ročištu održanom 17. rujna 2015. naveo da su Ante Rubelj i Zlatko Milovac bili stvarni vlasnici obrta Rubelj Grill, te da iz sadržaja Ugovora o rješavanju međusobnih odnosa proizlazi da je Zlatko Milovac bio solidarni dužnik za sve zajmove. Međutim, iz rezultata dokaznog postupka proizlazi da u trenutku sklapanja Ugovora o zajmu s Antom Rubeljom tužitelj nije imao saznanja o tome jesu li Ante Rubelj i Zlatko Milovac bili u poslovnom odnosu iz ugovora o ortaštva ili drugoj vrsti pravnog zajedništva, a time niti saznanja je li Ante Rubelj prilikom sklapanja ugovora nastupio eventualno kao punomoćnik drugih ortaka, odnosno članova pravne zajednice, i na taj način sklopio ugovor za račun te pravne zajednice, a ne za svoj račun. Zbog toga tuženikovi činjenični navodi o postojanju pravne zajednice Ante Rubelja s trećim osobama u trenutku sklapanja ugovora o zajmu nisu odlučni za presuđenje u ovoj pravnoj stvari (čl. 220. st. 1. ZPP-a) jer je prilikom sklapanja ugovora o zajmu Ante Rubelj nastupao u svoje ime, a ne u ime te pravne zajednice. Stoga je prvostupanjski pravilno odbio izvesti dokaz saslušanjem svjedoka Ružice Rubelj, Natalije Rubelj, Zlatka Milovca, Zorana Devića i Ivice Cvitanovića na okolnost da su Ante Rubelj i Zlatko Milovac bili stvarni vlasnici obrta, jer se radi o činjenicama koje nisu odlučne za presuđenje u ovoj pravnoj stvari. Takvo društvo, sve i da je postojalo u trenutku sklapanja ugovora o zajmu, je unutarnje društvo koje obvezuje svoje članove, ali ne i vanjsko društvo s obzirom na to da iz rezultata dokaznog postupka proizlazi da tužitelj nije ušao u poslovni odnos s tim društvom, niti da je pokojni Ante Rubelj prilikom sklapanja tog ugovora istupao kao predstavnik članova toga društva. Unošenje novčanih sredstava nakon sklapanja ugovora o zajmu u ortaštvo ne utječe na pravni položaj tužitelja kao vjerovnika prema tuženici, niti dovodi do subjektivne promjene osobe dužnika.

U odnosu na visinu tužiteljeve tražbine, prvostupanjski sud je utvrdio da su oba zajma dana u stranoj valuti i da je ugovoren povrat obveze u kunama te da je tužitelj preračunavanje u kunsku protuvrijednost izvršio po tečaju od 7,57 kn. S obzirom na to da ugovorne strane nisu ugovorile tečaj prema kojem će se izvršiti preračunavanje, pravilno je prvostupanjski sud primjenom odredbe čl. 22. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 125/11; dalje: ZOO) te čl. 77. SZ-a zaključio da se preračunavanje tražbine u stečajnom postupku vrši u domaću valutu po prodajnom tečaju koji objavi devizna burza, odnosno Hrvatska narodna banka i koji vrijedi na dan otvaranja stečajnog postupka. Mjerodavni tečaj za preračunavanje u konkretnom slučaju je prodajni tečaj eura koji je objavila Hrvatska narodna banka na dan otvaranja stečajnog postupka (5. lipnja 2014.), a koji je iznosio 7,590631. Kako je tužitelj preračunavanje tražbine u iznosu od 48.000,00 EUR izvršio po tečaju od 7,57 kn, dakle po nepovoljnijem tečaju od onoga koji je vrijedio na dan otvaranja stečajnog postupka, to je prvostupanjski sud pravilno utvrdio da protuvrijednost tužiteljeve tražbine po oba ugovora o zajmu iznosi 1.498.860,00 kn te da upravo ta tražbina predstavlja osobnu imovinskopravnu tražbinu koju tužitelj ima prema tuženiku kao stečajnom dužniku.

Zbog toga je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da osporavanja stečajnog upravitelja radi kojih je tužitelj upućen u ovu parnicu rješenjem stečajnog suda poslovni broj St-280/14 od 3. rujna 2014. nisu osnovana, odnosno da je tužiteljeva tražbina osnovana.

Neosnovano tuženik navodi da su ugovori o zajmu ništetni pravni poslovi, navodeći pogrešno da su sklopljeni u vrijeme kada je pozajmljivanje strane valute u Republici Hrvatskoj bilo zakonom zabranjeno prema Zakonu o osnovama deviznog sustava, deviznom

poslovanju i prometu zlatom („Narodne novine“ broj: 91A/93, 36/98 i 32/019), s obzirom na to da je navedeni zakon prestao važiti stupanjem na snagu Zakona o deviznom poslovanju („Narodne novine“ broj 96/03), dakle prije sklapanja predmetnih ugovora.

Pravilno je prvostupanjski sud na temelju odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a dosudio tužitelju troškove parničnog postupka, uzimajući u obzir da je tužitelj uspio u cijelosti u sporu.

Međutim, ocjenjujući pravilnost odluke o opravdanim troškovima tužitelja u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio da tužitelju za zastupanje na ročištima od 15. veljače 2016. pripada pravo na trošak zastupanja odmjeren u visini sukladno odredbi Tbr.9.1. Tarife umjesto sukladno odredbi Tbr.9.2. Tarife u iznosu od 7.495,00 kn, s obzirom na to da se radi o ročištu na kojem se raspravljalo o procesnim pitanjima, odnosno na kojem je rješenjem usvojio dokazne prijedloge stranaka. Uzimajući stoga u obzir da su tužitelju tijekom prvostupanjskog postupka opravdano nastali troškovi u ukupnoj visini od 103.687,50 kn, to je u preostalom dijelu tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 9.368,75 kn trebalo odbiti kao neosnovan.

Slijedom navedenog, ovaj sud na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a i čl. 373. t. 3. ZPP-a odlučio kao u točkama I. i II. izreke ove presude.

Zagreb, 30. travnja 2020.

Predsjednik vijeća
Mirta Matić

Dokument je elektronički potpisan:

MIRTA MATIĆ

Vrijeme potpisivanja:

19-06-2020

11:45:07

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97-#130D4852383733343933336353139
L=ZAGREB
S=MATIĆ
G=MIRTA
CN=MIRTA MATIĆ

Broj zapisa: 17895-a1f6b

Kontrolni broj: 0bd8e-e4601-e109a

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MIRTA MATIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.